

Fővárosi Ítéltábla

11.Gf.40.270/2022/6.

A Fővárosi Törvényszék a dr. Kaszai Balázs ügyvéd (cím1) által képviselt Magyar Állam felperesnek; a dr. Lévai Gábor ügyvéd (cím2) által képviselt alperes1 (cím3) I. rendű alperes és a dr. Lévai Gábor ügyvéd (cím2) által képviselt és alperes2 (cím4) II. rendű alperes ellen kölcsön visszafizetése és kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. május 5-én meghozott 33.G.41.776/2021/14. számú ítélete ellen az I. és II. rendű alperesek részéről 15. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban – a 2022. október 5-én megtartott tárgyaláson – meghozta az alábbi

Í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a II. rendű alperest 1.538 (ezerötszázharmincnyolc) forint kártérítés és késedelmi kamatban marasztaló rendelkezését hatályon kívül helyezi, továbbá az elsőfokú ítéletnek a II. rendű alperest 2.165.717 (kétfélmillió-százhatvanötezer-hétszázötvenhét) forintban és késedelmi kamatban marasztaló rendelkezését megváltoztatja, és a II. rendű alperessel szemben a keresetet elutasítja. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A II. rendű alperest mentesíti az elsőfokú perköltségek megfizetése alól, és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 162.000 (százhatvankettőezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjban felmerült első- és másodfokú együttes perköltséget.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 54.000 (ötvennégyezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 173.380 (százhetvenháromezer-háromszáznyolcvan) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes keresetében kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze egyetemlegesen az alpereseket kölcsön visszafizetése címén 2.165.717 forint, valamint az I. rendű alperest kártérítés jogcímén 1.538 forint és ezeknek az összegeknek 2010. január 30-tól a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére.

[2] Az alperesek ellenkérelme elsődlegesen a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 157. § g) pont alapján a per megszüntetésére irányult. Másodlagosan a kereset elutasítását azért kérték, mert álláspontjuk szerint nem a felperes, hanem az MNV Zrt. jogosult a követelés érvényesítésére. Állították, hogy a kölcsönszerződés kötelezettje csak az I. rendű alperes volt, azonban a követelés 2009. december 31-én vált esedékessé, ezért a keresetindítás időpontjában már elévült. Emellett arra is hivatkoztak, hogy az I. rendű alperes a adós (a továbbiakban: adós) teljes vagyonát átadta a felszámolónak.

[3] Az elsőfokú bíróság a 2019. április 17-én meghozott 90-II. sz. végzésével megállapította, hogy a felperes jogutódjának perbelépéséig 2018. december 14. napján az eljárás félbeszakadt, majd a 2021. augusztus 27-én meghozott és 2021. szeptember 23-án jogerőre emelkedett végzésével engedélyezte, hogy az állam a felperes jogutódjaként perbelépjen.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében elutasította az alpereseknek a per megszüntetésére irányuló kérelmét. Egyetemlegesen kötelezte az I. és a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.165.717 forintot kölcsön jogcímén, valamint további 1.538 forintot kártérítés jogcímén és ezeknek az összegeknek 2010. január 30-tól a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 108.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltséget. Kötelezte egyetemlegesen az I. és II. rendű alperest, hogy fizessenek meg az államnak 130.000 forint eljárási illetéket.

Ítéletének indoklásában megállapította, hogy a felszámolás folytán megszűnt adós felszámolási eljárásában a felszámoló a főkönyvi kivonat alapján megállapította, hogy az adós kölcsönszerződésből eredően 6.164.971 forint követeléssel rendelkezik alperesekkel mint a társaság tagjaival szemben, azonban a tartozás arányát nem lehetett megállapítani. A felszámoló írásban felszólította az alpereseket a tartozás megfizetésére, és felhívta az I. rendű alperest mint az adós ügyvezetőjét arra is, hogy számoljon el az éves beszámolóban feltüntetett 502.539 forint értékű vagyonnal. Az alperesek a felszólításoknak nem tettek eleget.

Az elsőfokú bíróság ítélezésének alapjául a perben kirendelt igazságügyi könyvszakértő kiegészített véleményét elfogadta, amely szerint a 23.990.000 forint összegű kölcsönszerződést a 2005. évi számviteli beszámoló mérlegében tüntették fel, így azt legkésőbb 2005. december 31-én kötötték. A főkönyvi katon alapján a kamat elszámolásának időpontja 2011. január 1. volt, ezért a szerződés ezzel egyidejűleg lejárt. A kölcsönszerződés hiányában a szakértő a főkötelezett személyét egyértelműen nem tudta megállapítani, ezért az alperesek mint a társaság tagjai minősülnek kötelezettnek. Az I. rendű alperes a felszámolónak nem adta át az eszközök és a készletek listáját, és az iratórzési kötelezettségének sem tett teljes körűen eleget. A számviteli adatok szerint a követelés

valósnak és biztos megtérülésűnek minősült. A szakértő kimutatta, hogy a kölcsön összegét 2010. január 29-én visszafizették, így az alapkövetelés nem évült el.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek jogviszonyára a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvényt (a továbbiakban: Ptk.), valamint a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvényt (a továbbiakban: Gt.) kell alkalmazni. A felperes a kereset alapjául szolgáló tényeket okiratokkal és a szakvéleménnyel bizonyította, míg a szakértő a felek által rendelkezésre bocsátott számviteli alapdokumentumokból alakította ki a véleményét. A szakértő a perben releváns tényekre megfelelő választ adott, ezért elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat kisebb súllyal vette figyelembe.

Az alpereseknek a Pp. 157. § g) pontjára alapított permegszüntetés iránti kérelme nem alapos, mert a perbeli jogviszony természete nem zárja ki a jogutódlást, ezért azt az elsőfokú bíróság Pp. 162. § (2) alapján elutasította. A kereset jogcíme nem a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása, hanem kölcsön visszafizetése és kártérítés, ezért a Cstv. 33/A. § alapján indított perben meghozott határozatnak nem volt érdemi jelentősége.

A NAV az MNV Zrt. részére adta át hitelezői igényt, azonban az erről szóló jegyzőkönyv 9. pontja egyértelműen utal a jelen per előzményi ügyszámára és a felszámolás befejezését elrendelő végzés számára. Azt is tartalmazza, hogy az MNV Zrt. a Társadalombiztosítási Alapokat megillető összeget vette át, és később csak mint a tulajdonosi jogokat gyakorló személyként kezelte. A NAV az állami vagyonról szóló 2007. évi CVI. törvény 1. § és az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény 100. § alapján adta át az állam képviselőjében eljáró MNV Zrt-nek a követelést. Az MNV Zrt. törvényes képviselőként az állam részére szerzett jogot, ezért a NAV jogutódja nem az MNV Zrt, hanem az állam.

A szakvélemény szerint a könyvelési adatok igazolják a 2010. január 29-ei teljesítést, így a követelés nem évült el. A kamat elszámolásának időpontja a főkönyvi katon alapján 2011. január 1., így ez a nap a követelés esedékessége, és az elévülés kezdő időpontja. A felszámoló ehhez képest 5 éven belül (2015. szeptember 8.) felszólította teljesítésre a tagokat, illetve az ügyvezetőt, amellyel megszakította az elévülést, míg az eljárást 2016. január 11-én indította.

A főkönyvi nyilvántartások alapján a tagok a kölcsönök kedvezményezettjei és ezáltal a visszafizetésre kötelezettek. A kölcsönben egyetemlegesen részesültek, ezért az alperesek egyetemlegesen felelősek annak visszafizetéséért. A kölcsönszerződés nem volt fellelhető, míg az egyéb adatok az egyetemlegességet támasztották alá, ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 198. § (1) bekezdés és 523. § (1) bekezdés alkalmazásával a keresetnek megfelelően marasztalta az alpereseket.

A Gt. 30. § (2) bekezdés és a Cstv. 31. § alapján a társaság vagyonelemeivel I. rendű alperesnek ügyvezetőként el kellett volna számolni, amelynek nem tett eleget, ezért a Ptk. 339. § (1) bekezdés alapján köteles az ebből eredő kártérítést a felperesnek megfizetni.

A Fővárosi Törvényszék a 2018. november 05-én meghozott ügyszám2. számú végzésével befejezte az adós felszámolási eljárását, és jogutód nélkül megszüntette az adósnak. Az adósnak a Fővárosi Törvényszék előtt 33.G.41.591/2016. szám alatt folyamatban lévő perben az alperesekkel szemben 6.164.971 forint kölcsön jogcímén érvényesített követelését a felszámolási ügyben eljáró bíróság akként osztotta fel, hogy abból a NAV egyrészt a kölcsönszerződés alapján 2.165.717 forintot, az 502.539 forint kártérítés címén érvényesített követelésből 1.538 forintot kapott. A NAV 2021. január 25-én az állam törvényes képviselőjében eljáró MNV Zrt-nek átadta a követeléseket. Az okiratok alátámasztják a NAV, majd az állam anyagi jogi jogutódlását, továbbá jogcímenként az alapkövetelés összegéből őket jogszerűen megillető követelések összegét.

[5] Az alperesek az ítélet elleni fellebbezésükben elsődlegesen annak megváltoztatásával – tartalma szerint hatályon kívül helyezésével – a követelések elévülése miatt a per megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását kérték.

Fenntartották azt a védekezésüket, hogy nem a felperes, hanem az MNV Zrt. szerezte meg a követelést. Kiemelték, hogy a felperes jogi képviselője is az MNV Zrt. jogutódlásának megállapítását kérte, és a perbeli jogutódlás nem azonos az anyagi jogi jogutódlással.

A szakértő még valószínűsíteni sem tudta, hogy a II. rendű alperes is kötelezettje volt a kölcsönszerződésnek, csak egy bizonytalan vélelmezett megállapítást tett, és erre nézve a felperes sem tett a jogi érvelésével összhangban álló tényállítást.

Az adós könyvelőjének tanúvallomása is cáfolja, hogy a II. rendű alperes kötelezettje lett volna a kölcsönszerződésnek. A tanú a főkönyvi kartonból levezette, hogy az adósnak 2008. január 1. előtt 4.475.276 forint volt a nyitóegyenlege, és 2008. január és december között lejárt tételként tüntették fel a perbeli kamatkövetelés nagyobb részét, így 5.504.821 forint már 2009. január 1. előtt biztosan lejárt. A tanúvallomásból és a 2009. évi főkönyvi kivonatból az is kiderül, hogy a keresethez tartozó további 660.150 forintot már ekkor feltüntették, így az elévülési határidő kezdete 2009. december 31., amelyhez képest a fizetési felszólítás már az elévülési időn túl érkezett. Ezt alátámasztja az is, hogy a 2010. évi főkönyvi karton nyitóegyenlegében a perbeli követelés teljes összege (6.164.971 forint) szerepel.

Ha a másodfokú bíróság az elévülési kifogásnak nem adna helyt, az alperesek kérték, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a II. rendű alperessel szemben utasítsa el a keresetet, mert az I. rendű alperes volt a követelés egyedüli kötelezettje, akinek visszafizetési kötelezettségét a felperes a szakvéleménnyel nem bizonyította.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az MNV Zrt. mint törvényes képviselő a 2007. évi CVI. törvény 1. § és a 2011. évi CXCV. törvény 100. §-a alapján adta át az államnak a követelést. Kiemelte az adós főkönyvi kivonatának és a főkönyvi kivonat1-es főkönyvi kartonnak azt a részét, amely a tulajdonosokkal szembeni követelésként tünteti fel a kölcsönt, ugyanakkor az I. rendű alperes nem adta át az eszközök és a készletek listáját. A főkönyvi karton adataival szemben az I. rendű alperest terheli a bizonyítás, de a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, indítványa ezzel kapcsolatban nem volt.

Az elsőfokú bíróság az elévülési kifogást érintően is helyes álláspontra helyezkedett, mert a főkönyvi karton tanúsítja, hogy a kamatelszámolás időpontja 2011. január 1-je volt, így a 2015. szeptember 8-án küldött fizetési felszólítás megszakította az elévülést. Megjegyezte, hogy az elévülési kifogás alapján is érdemben kell elbírálni a keresetet, erre tekintettel a per nem szüntethető meg.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletének az alperesek fellebbezése folytán nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében bírálta felül.

[8] A fellebbezés részben alapos.

[9] Az adós jogutódjaként perbelépő felperes a 2021. november 26-án benyújtott 6. sorszámú beadványban a 1.538 forint és járulékai iránti keresetet a II. rendű alperessel szemben már nem tartotta fenn, kártérítés jogcímén kizárólag az I. rendű alperes marasztalását kérte. Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolása szerint a keresetet ennek megfelelően bírálta el (elsőfokú ítélet 8. oldal 2. bekezdés), azonban a rendelkező részben az alpereseket mégis egyetemlegesen marasztalta a kártérítés összegében is. Az elsőfokú bíróság ezáltal a II. rendű alperes tekintetében a felperes keresetén túlterjeszkedett, amely a Pp. 3. § (1)-(2) bekezdésnek, valamint a 215. §-nak nem felel meg, ezért a másodfokú bíróság ezt a rendelkezést a Pp. 252. § (2) bekezdés alapján hatályon kívül helyezte. Figyelemmel arra, hogy a hatályon kívül helyezett rendelkezés tekintetében új eljárást nem kell lefolytatni és új határozatot sem kell hozni, a másodfokú bíróság az erről szóló rendelkezést mellőzte.

[10] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetéhez szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a per megszüntetése iránti kérelmet a jogszabályoknak megfelelően utasította el, azonban az érdemi döntésével a másodfokú bíróság az alábbi okok miatt csak részben értett egyet.

[11] A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy a perbeli követelés iránti jogosultság a felperest illeti. Az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte, hogy a NAV a Fővárosi Bíróság 18.Fkp.1184/2013/53. számú végzése folytán megszerzett 2.165.717 forint kölcsön visszafizetése és 1.538 forint kártérítés iránti követelést 2021. január 25-én az állam részére, de az MNV Zrt.-nek adta át, ezért a követelések anyagi jogi jogutódja a felperes, míg a 2007. évi CVI. törvény 17. § (1) bekezdés e) pont alapján a perben törvényes képviselőként eljáró MNV Zrt. az állam tulajdonosi jogainak gyakorlására jogszabályi felhatalmazással feljogosított szervezetként vette át a követeléseket.

[12] A polgári jogot az állam által biztosított kényszer érvényesítésének lehetősége emeli az igény szintjére. A kötelezett az elévülési kifogással a Ptk. 325. § (1) bekezdés alapján a jogérvényesítés lehetőségét kívánja egyoldalú jognyilatkozattal megszüntetni, ezért az elévülési kifogás nem alaki, hanem érdemi ellenkérelemnek minősül, és a bíróságnak – figyelemmel a Pp. 130. § (1) bekezdés f) pontjára is – a Pp. 212. § (1) bekezdés alapján ítélettel kell elbírálnia, így a fellebbezésben előadott okok miatt a per megszüntetésének eljárási feltételei nem állnak fenn. A perben nem merült fel olyan további eljárási akadály sem, amely miatt a Pp. 157. § alkalmazható, ezért az alperesek elsődleges fellebbezési kérelme nem alapos.

[13] A jogosult és a kötelezett jogviszonyában az idő múlásának, mint objektív ténynek csak abban az esetben lehet a követelés elévülését eredményező jogi hatása, ha a felek között fennálló jogviszonyból fakadóan a jogosultat valóban illeti az alanyi jog, amelynek érvényesítését a kötelezett igényt megszüntető kifogása (elévülési kifogás) megakadályozhatja. Az elévüléssel a követelés nem szűnik meg, azonban a jogosult az idő múlása miatt azt bírósági úton érvényesíteni nem tudja. Az elévülésre való hivatkozás a

követelés további érdemi vizsgálatát gátló, igényt megszüntető – egyoldalú jognyilatkozattal közölt – kifogás, amely csak abban az esetben fejtheti ki a bírósági úton történő igényérvényesítés lehetőségét megszüntető hatályát, ha az igényérvényesítés tárgyát képező követelés valóban létezik és esedékessé vált. Ebből következik, hogy ha a felet az általa érvényesített jog egyáltalán nem illeti meg, nem állhat fenn olyan követelés, amelynek érvényesítését a másik fél egyoldalú jognyilatkozata megszüntetheti. Mindezek miatt a másodfokú bíróság a II. rendű alperes fellebbezési kérelmeit az egymáshoz való viszonyukban fennálló tartalmi összefüggések figyelembevételével bírálta el, és a II. rendű alperes tekintetében először a felperes keresetével érvényesített jog fennállását vizsgálta.

[14] A II. rendű alperes nem volt az adós ügyvezetője, és tagként nem állt fenn a Cstv. 31. § (1) bekezdés szerinti iratátadási és megőrzési kötelezettsége sem, ezért a Pp. 3. § (3) bekezdés alapján az okirati bizonyítás hiányosságából eredő jogkövetkezmények sem háríthatók rá. Az alperesek következetesen vitatták, hogy a II. rendű alperes kölcsönszerződést kötött az adóssal, ezért a Pp. 164. § (1) bekezdés alkalmazásával teljes egészében a felperesnek kellett bizonyítani, hogy a II. rendű alperes részese volt a kamatkövetelés alapját képező kölcsönszerződésnek, és adós jogosulttá vált vele szemben is a keresetben meghatározott mértékű követelésére.

[15] Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes marasztalását a szakértőnek a főkönyvi nyilvántartás adataiból származtatott következtetésire alapította. A szerződés megkötése azonban olyan eseménytörténeti tény, amely elsősorban okirattal és tanúvallomással bizonyítható, míg a más személy által vezetett számviteli nyilvántartáson alapuló szakértői vélemény egyéb bizonyítási eszközökkel együttesen értékelve legfeljebb korlátozott bizonyító erővel rendelkező közvetett bizonyítékként szolgálhat. Az adós korábbi könyvelőjének tanúvallomása nem támasztotta alá a felperesnek azt a tényállítását, hogy a II. rendű alperes is részese volt a kölcsönszerződésnek (33.G.41.591/2016/57. számú jegyzőkönyv), ebben a kérdésben kizárólag a szakértő tulajdonított jelentőséget a főkönyvi kivonat és a főkönyvi kivonat1-es számú főkönyvi kartonon lévő „tulajdonosokkal szembeni követelés” feljegyzésének. A tárgydőszakban vezetett nyilvántartások (főkönyvi kivonatok és a főkönyvi kartonok) azonban nem tüntették fel következetesen a kölcsön visszafizetésére kötelezett személyt, előfordult, hogy egyedül az I. rendű alperest nevezték meg (2012. évi és a 2013. első félévi főkönyvi kivonat), és a tulajdonost mint kötelezettet sem minden esetben többes számban jelölték meg (2011. évi főkönyvi kivonat). Mindezek mellett az adós volt könyvelőjének tanúvallomása szerint a kölcsön tőkeösszegét az I. rendű alperes fizette vissza.

[16] Az alperesek egyező tényállítása, a könyvelésben mutatkozó ellentmondások és a tanúvallomás együttes értékelésével a rendelkezésre álló adatok alapján nem állapítható meg való tényként, hogy a II. rendű alperes 2005-ben a Ptk. 523. § (1) bekezdésben szabályozott kölcsönszerződést kötött az adóssal, és ennek alapján visszafizetési és kamatfizetési kötelezettség terhelte. A szakértőnek a számviteli dokumentációk egy kiemelt részéből levezetett feltételezése a felperes tényállítását nem támasztja alá, ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a II. rendű alperes tekintetében a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján rá háruló bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, ezért neki kell viselni a bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezményeit. Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek a II. rendű alperest a kölcsön visszafizetésében

marasztaló rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján megváltoztatta, és a II. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította.

[17] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az I. rendű alperes elévülési kifogása nem volt alkalmas a felperes igényérvényesítési jogosultságának megszüntetésére.

[18] A szakértő az adós számviteli beszámolói és azok kiegészítő mellékletei alapján megállapította, hogy az egy évet meghaladó időszakra nyújtott kölcsönkövetelés legkésőbb 2005. december 31-ével keletkezett, amelyet első alkalommal 2007-ben vagy 2008-ban törlesztettek. A kiegészítő szakvélemény szerint – figyelemmel a 381-es főkönyvi karton adataira – a kölcsönt 2010. január 29-én fizették vissza. Ennek következtében a 2010. évi számviteli beszámoló már nem mutatta ki a követelés tőkeösszegét. A szakértőnek a számviteli nyilvántartások adatain alapuló következtetése tekintetében a másodfokú bíróságnak nem merült fel kételye, így abból indult ki, hogy az I. rendű alperes a kölcsön visszafizetési kötelezettségének 2010. január 29-én eleget tett.

[19] Az I. rendű alperes a személyes meghallgatásán (33.G.41.591/2016/9. számú jegyzőkönyv) a kölcsönszerződés feltételeire, teljesítésére egyáltalán nem emlékezett, a felszámoló 2015. szeptemberi 8-ai írásbeli felszólítására is csak annyi választ adott 2015. december 2-án, hogy a szerződés kötelezettje nem állapítható meg és a követelés elévült. Arra utaló adat egyáltalán nem merült fel, hogy a szerződést a felszámolónak átadta. Az adós iratainak megőrzési, majd átadási kötelezettsége az I. rendű alperest mint az adós ügyvezetőjét terhelte, így a kölcsönszerződésnek a kamatok megfizetésére irányadó feltételeit is csak az I. rendű alperes tudta volna bizonyítékokkal alátámasztani, így az sem állapítható meg, hogy a tőkekövetelés teljesítését követő évekre az adós könyvelésében feltüntetett kamat ügyleti (Ptk. 232. §) vagy késedelmi (Ptk. 301. §) kamat volt. A kamat a pénztartozás értékéhez és a pénzhasználat idejéhez igazodó járulékos szolgáltatás, ezért – további adat hiányában – kizárólag annyi állapítható meg, hogy a főkövetelés használatának megszűnésével (a kölcsön visszafizetésével) 2010. január 29-én esedékessé vált, ezért a Ptk. 326. § (1) bekezdés alapján az elévülés is ezzel a nappal kezdődött. Az elsőfokú bíróság által irányadónak tekintett, a főkönyvi kartonban feltüntetett 2011. január 1-ei kamatszámolási időpont mindezt azért nem cáfolja, mert egy adott időpontban történő elszámolás (a tartozások kimutatása) nyilvánvalóan nem azonos a követelés esedékességével.

[20] Az I. rendű alperes egyrészt az adós önálló képviseleti joggal felruházott ügyvezetője volt, másrészt a kölcsönszerződés kötelezettje. Az adóssal szembeni jogviszonyában nem hagyható figyelmen kívül, hogy a számviteli beszámolókat az annak alapjául szolgáló okiratokkal együtt ismerte, és a letétbe helyezett, közzétett beszámolókat mint az adós önálló aláírási jogosultsággal rendelkező ügyvezetője az aláírásával hitelesítette (alapszakvélemény 16. oldal). A szakértő megállapította, hogy a 2014. augusztus 24-ig elkészített dokumentumok a 6.164.971 forint követelést tartalmazták, így mindezek együttesen alátámasztják, hogy az I. rendű alperes a felszámolás elrendeléséig az adós ügyvezetőjeként a tartozást nyilvántartotta, ugyanakkor kötelezetti jogállásából eredően az adóssal szemben minden évben el is ismerte. A tartozásnak a kötelezett részéről történő – akár

szóbeli vagy ráutaló magatartással kinyilvánított – elismerése a Ptk. 327. § (1) bekezdés alapján az elévülést megszakítja, és ezzel egyidejűleg az elévülés ismét megkezdődik. Az előbbieket összességében értékelve megállapítható tény, hogy a követelés 2010. január 29-ei esedékességétől kezdve az I. rendű alperes az adóssal szemben fennálló tartozását 2014-ig minden évben elismerte, amelyhez képest a keresetindításkor (2016. január 11-én) a felperes követelése a Ptk. 325. § (1) bekezdés értelmében nem évült el. Az elévülésnek a tartozás fentiek szerinti megszakítására a felperes jogelődje a 2018. június 13-án benyújtott beadványában kifejezetten hivatkozott.

[21] Az I. rendű alperes a fellebbezésében a kereset teljes elutasítását kérte, azonban a kártérítés iránti követelésre nem tért ki, így nem állapítható meg, hogy a fellebbezésének ez a része milyen indokokon alapul. Figyelemmel Fővárosi Törvényszék ügyszám1/53. számú végzésére és az adós számviteli nyilvántartása alapján kimutatott és átadni elmulasztott vagyonelemekre, az elsőfokú bíróságnak a Gt. 30 § (2) bekezdésére alapított döntésével és indokaival a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért a Pp. 254. § (3) bekezdés alapján csupán visszautal annak helyes indokaira.

[22] A kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek az I. rendű alperes marasztalását érintő rendelkezéseit – az indokolás pontosítása és kiegészítése mellett – a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

[23] Az I. rendű alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdés értelmében köteles a felperesnek másodfokú perköltségként a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (2) és (5) bekezdés szerint megállapított mértékű ügyvédi munkadíjat, továbbá az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 74. § (3) bekezdés alapján irányadó már nem hatályos, de a jelen eljárásra még változatlanul alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés szerint a költségfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdésben meghatározott mértékű fellebbezési illetéket az államnak megfizetni.

[24] A felperes pervesztesége folytán a II. rendű alperes tekintetében az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezését is meg kellett változtatni, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles az eredményesen fellebbező II. rendű alperesnek az első- és másodfokú eljárásban ügyvédi munkadíjként felmerült perköltségeit megfizetni. Az alperesek jogi képviselője által benyújtott megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíjat a másodfokú bíróság nem tudta figyelembe venni, mert a felek mindkét alperesre nézve együttes összegben tüntették fel a megbízási díjat, így az alpereseket személyenként terhelő határozott kötelezettségvállalás hiányában a II. rendű alperes által a R. 2. § (1) bekezdés a) pont szerint vállalt megbízási díj nem állapítható meg. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a II. rendű alperest megillető ügyvédi munkadíjban felmerült első- és másodfokú perköltséget a R. 3. § (2) és (5) bekezdések alkalmazásával állapította meg.

Budapest, 2022. október 5.

dr. Volein Anna s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Bleier Judit s.k.

előadó bíró

dr. Kovács Mária

bíró

A kiadmány hitelül: